

OPŁATY i FUNDUSZE

w ochronie środowiska

VERLAG
DASHÖFER

Literatura fachowa
dla firm i instytucji

AKTUALNOŚCI • TEMAT NUMERU • PRAWO • FINANSE • ODPOWIEDZI NA PYTANIA

Nr 1 styczeń 2008

Miesięczny serwis informacyjno-doradczy

www.dashofer.pl

Spis treści:

■ Aktualności

Wydłużono czas modernizacji dla baz i stacji paliw płynnych	1
Zmiana w stawkach opłat eksploatacyjnych	2
Projekt rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków udzielania pomocy publicznej	3
Projekt Rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przyjęcia Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji dwutlenku węgla na lata 2008–2012	3
Podwyżki cen usług komunalnych	4

■ Porady prawne

Sposoby obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectw pochodzenia z kogeneracji	4
Nowe stawki opłat produktowych	6
Wspólnotowy i Krajowy system handlu uprawnieniami do emisji	7

■ Temat numeru

Opłaty za korzystanie ze środowiska w 2008 r.	8
---	---

■ Finanse

Rozliczanie emisji jednostkami poświadczonymi redukcji emisji	12
Kary pieniężne za zanieczyszczenie powietrza	12
Kary pieniężne za naruszenie warunków korzystania ze środowiska w gospodarce wodno-ściekowej	13

■ Pytania i odpowiedzi

Wykaz zmian w prawie i ważne terminy	16
--------------------------------------	----

§ Aktualności

Wydłużono czas modernizacji dla baz i stacji paliw płynnych

24 grudnia 2007 roku weszło w życie rozporządzenie Ministra Gospodarki przedłużające o 5 lat okres wyposażenia baz paliw płynnych i stacji paliw płynnych w aparaturę kontrolno-pomiarową.

Do 31 grudnia 2012 r. bazy paliw płynnych muszą być wyposażone w instalacje, urządzenia lub systemy przeznaczone do:

- zabezpieczania przed przenikaniem produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych;
- pomiaru i monitorowania stanu magazynowanych produktów naftowych oraz sygnalizacji przecieków tych produktów do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych.

Stacje paliw płynnych powinny być wyposażone do dnia 31 grudnia 2012 r. w instalacje, urządzenia lub systemy przeznaczone do:

- pomiaru i monitorowania stanu magazynowanych produktów naftowych;

- sygnalizacji wycieku produktów naftowych do gruntu, wód powierzchniowych i gruntowych.

Rozporządzenie to daje jeszcze jedną szansę właścicielom stacji paliw lub baz paliw, ale nie zmienia to faktu, iż po upływie tego terminu, właściciele, którzy nie wywiążą się z tego obowiązku, będą musieli zlikwidować swoje obiekty. ■

§ Podstawa prawna:

- 1) Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 12 grudnia 2007 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2007 r. Nr 240, poz. 1753),
- 2) Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2005 r. Nr 243, poz. 2063).

Redakcja

Szanowni Państwo!

Przekazuję w Państwa ręce styczniowy numer serwisu informacyjno-doradczy „Opłaty i fundusze w ochronie środowiska”.

Polecam szczególnie dział „Aktualności”, z którego dowiedzą się Państwo m.in. o projekcie rozporządzenia ministra środowiska w sprawie szczegółowych warunków udzielania pomocy publicznej na inwestycje ogra-

niczające emisję lotnych związków organicznych. Rozporządzenie będzie określać m.in. rodzaje inwestycji, na które pomoc ta będzie udzielana, a także formę tej pomocy.

Zachęcam także do przeczytania artykułu o opłatach za korzystanie ze środowiska na 2008 r. Dowiedzą się Państwo z niego m.in. o wysokości stawek opłat m.in. za ścieki wprowadzane do wód lub do ziemi a także o współczynnikach różnicujących dla wód powierzchniowych śródlądowych.

Wierzę, że informacje zawarte w tych artykułach, jak również w pozostałych tekstach spełnią Państwa oczekiwania i okażą się pomocne w pracy.

Z wyrazami szacunku,
Wydawnictwo Verlag Dashofer

Agnieszka Szewczyk

Agnieszka Szewczyk
Redaktor odpowiedzialny
e-mail: szewczyk@dashofer.pl
tel. (0-22) 559 36 54

 Aktualności

Zmiana w stawkach opłat eksploatacyjnych

1 stycznia 2008 r. weszło w życie Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 października 2007 r. w sprawie stawek opłat eksploatacyjnych. Dotyczy ono ustalenia

stawek opłat eksploatacyjnych dla poszczególnych rodzajów kopalin.

Poniżej znajdują się stawki opłat dla poszczególnych rodzajów kopalin. ■

Tab. 1. Stawki opłat dla poszczególnych rodzajów kopalin

Lp.	Rodzaj kopaliny	Jednostka miary (j.m.)	Stawka opłaty eksploatacyjnej (zł/j.m.)
1	Alabastry	t	2,78
2	Amfibolity	t	0,91
3	Anhydryty	t	3,30
4	Baryty	t	5,00
5	Bazalty	t	0,95
6	Chalcedonity	t	0,58
7	Diabazy	t	0,68
8	Dolomity	t	0,78
9	Gabra	t	0,91
10	Gaz ziemny wysokometanowy	tys. m ³	5,50
10a	Metan z węgla kamiennego	tys. m ³	0,00
11	Gaz ziemny pozostały	tys. m ³	4,57
12	Gipsy	t	1,54
13	Gliny ogniotrwałe i ceramiczne	t	3,08
14	Gnejsy	t	0,96
15	Granity	t	0,96
16	Hornfelsy	t	0,80
17	Kamienie ozdobne i półszlachetne	kg	8,84
18	Kreda jeziorna	t	0,18
19	Kreda pisząca	t	0,63
20	Kwarc	t	1,69
21	Kwarcyty	t	0,85
22	Łupki	t	1,14
23	Magnezyty	t	4,41
24	Margle	t	0,62
25	Marmury	t	3,33
26	Melafiry	t	0,97
27	Opoki	t	0,58
28	Piaski i żwiry	t	0,46
29	Piaskowce	t	0,68
30	Porfiry	t	0,68
31	Ropa naftowa	t	32,61
32	Rudy cynkowo-olowiowe	t	1,03
33	Rudy miedzi	t	2,88
34	Rudy złota	g Au (w rudzie)	0,35
35	Serpentynity	t	0,68
36	Siarka rodzima	t	1,32
37	Sjenity	t	0,80

NASI STALI EKSPERCI:

Paulina Grabowska, prawnik. Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, aplikant radcowski w Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie. Ukończyła Szkołę Prawa Amerykańskiego oraz Szkołę Prawa Brytyjskiego i Europejskiego przy Uniwersytecie Warszawskim. Absolwentka studiów podyplomowych „Zarządzanie i finanse w przedsiębiorstwie” w Szkole Głównej Handlowej w Warszawie. Obecnie pracownik dużej kancelarii.

Michał Kuliński, prawnik. Wykształcenie: Uniwersytet Jagielloński – Wydział Prawa i Administracji (1996-1998), Uniwersytet Warszawski – Wydział Prawa i Administracji (1998 – ukończony w 2001 r.), Centrum Prawa Amerykańskiego – Levin College of Law University of Florida przy WPiA UW, Studium Bezpieczeństwa Narodowego przy Instytucie Stosunków Międzynarodowych UW. Pracuje nad doktoratem w Instytucie Prawa Międzynarodowego Uniwersytetu Warszawskiego. Jest pracownikiem firmy Prawniczej „Smoktunowicz&Falandysz”.

Krzysztof Choromański, współwłaściciel i Członek Zarządu Biura Konsultacyjnego KOBİKO Sp. z o.o. odpowiedzialny za zarządzanie projektami (ekonomiczne zagadnienia ochrony środowiska oraz przygotowanie i realizacja przedsięwzięć inwestycyjnych w zakresie infrastruktury ochrony środowiska i gospodarki komunalnej).

Lp.	Rodzaj kopaliny	Jednostka miary (j.m.)	Stawka opłaty eksploatacyjnej (zł/j.m.)
38	Skąły diatomitowe	t	5,55
39	Solanki	m ³	1,83
40	Sole	t	1,37
41	Surowce bentonitowe	t	1,69
42	Surowce ilaste pozostałe	m ³	2,03
43	Surowce kaolinowe	t	2,78
44	Surowce skaleniowe	t	2,24
45	Szarogłazy	t	0,80
46	Torfy	m ³	1,04
47	Torfy lecznicze (borowiny)	m ³	1,04
48	Trawertyny	t	0,62
49	Tufy	t	0,68
50	Wapienie	t	0,62
51	Węgiel brunatny	t	1,54
52	Węgiel kamienny	t	1,97
53	Wody lecznicze	m ³	1,22
54	Wody termalne	m ³	0,00
55	Zieleńce	t	0,80
56	Ziemia krzemionkowa	t	5,55
57	Złepieńce	t	3,33
58	Inne kopaliny	t	3,33

§ Aktualności

Projekt rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków udzielania pomocy publicznej

Na stronie Ministerstwa Ochrony Środowiska pojawił się projekt rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków udzielania

pomocy publicznej na przedsięwzięcia będące inwestycjami służącymi ograniczeniu emisji lotnych związków organicznych.

Według rozporządzenia pomoc ta może być udzielana na 5 rodzajów inwestycji:

- przebudowa zbiorników i instalacji do magazynowania i dystrybucji surowców i produktów naftowych,
- hermetyzacja urządzeń i instalacji do magazynowania oraz dystrybucji surowców i produktów naftowych,
- przebudowa stacji benzynowych w celu ograniczenia emisji węglowodorów do środowiska,
- przebudowa instalacji lub zmiany technologii prowadzące do ograniczenia lub wyeliminowania emisji lotnych związków organicznych.

Pomoc może być udzielana w formie: dotacji, pożyczek preferencyjnych, preferencyjnych kredytów bankowych, dopłat do oprocentowania preferencyjnych pożyczek lub preferencyjnych kredytów bankowych lub częściowych umorzeń pożyczek preferencyjnych lub preferencyjnych kredytów bankowych. ■

Redakcja

§ Aktualności

Projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przyjęcia Krajowego Planu Rozdziału Upoważnień do Emisji dwutlenku węgla na lata 2008–2012

Na stronie Ministerstwa pojawił się projekt rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przyjęcia Krajowego Planu Rozdziału Upoważnień do Emisji dwutlenku węgla na lata 2008–2012 we wspólnym systemie handlu upoważnieniami do emisji.

Program ten dotyczy m.in. zagadnień takich, jak:

- całkowita liczba uprawnień do emisji dwutlenku węgla na okres 2008–2012 dla poszczególnych rodzajów instalacji objętych systemem wynosi 981 740 275,
- całkowita liczba uprawnień do emisji dwutlenku węgla na okres 2008–2012 dla instalacji: nowych, nieujętych w załącznikach do rozporządzenia, instalacji, w których dokonano zmiany skut-

kującej zwiększeniem możliwości produkcyjnych i ujętych w załącznikach, instalacji wymienionych w załączniku, które przyjmują produkcję od instalacji nieobjętych wspólnym systemem handlu upoważnieniami do emisji dwutlenku węgla wynosi 60 086 195.

Liczbę jednostek poświadczonych

redukcji emisji, które prowadzą instalacje, można wykorzystać do rozliczenia rocznej emisji CO₂, wynosi ona 10% przydziału rocznego dla każdej instalacji.

Wymóg przyjęcia Krajowego Planu rozdziału uprawnień do emisji wynika obowiązku nałożonego przez państwa członkowskie w Dyrektywie 2003/87/WE Parlamentu

Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003. ■

Redakcja

Aktualności

Podwyżki cen usług komunalnych

W tym roku opłaty za wodę, ścieki, wywóz odpadów, a także energię elektryczną wzrosną nawet o kilkanaście procent. Jest to efekt dostosowania Polski do unijnych norm dotyczących ochrony środowiska. Inwestycje, które będą niezbędne w zakresie sieci wodno-kanalizacyjnych i gospodarki odpadami, szacowane są na kwotę przekraczającą 50 mld zł.

W tym roku wzrośnie także opłata marszałkowska za składowanie odpadów na składowiskach. Jej skok

przewidywany jest o około 400%. Co za tym idzie czeka nas także 50% wzrost opłaty za wywóz odpadów, nie będzie ona jednak dotyczyła wywozu odpadów na recykling (za to nie płacimy!).

Największy wzrost będzie dotyczył cen wody i ścieków. Obecna stawka to średnio 6 zł za metr sześcienny wody i ścieków. Ekspertki szacują, że ceny te mogą wzrosnąć nawet o 100% w ciągu kilku kolejnych lat. Gdańsk, Poznań, Kielce, Jelenia Góra to tylko niektóre z miast,

które zdecydowały się wprowadzić podwyżki. Będą one wynosiły od 6 do 15% w poszczególnych miastach.

W ciągu najbliższych lat jesteśmy zobowiązani do wdrożenia dyrektyw: wodnej i ściekowej, skutkiem czego czeka nas wybudowanie i zmodernizowanie 25 tys. km sieci kanalizacyjnych oraz wybudowanie lub zmodernizowania prawie 950 oczyszczalni ścieków. ■

Redakcja

Porady prawne

Sposoby obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectw pochodzenia z kogeneracji

Artykuł dotyczy tematu, który ostatnio wzbudza wiele emocji wśród prowadzących instalacje produkujące energię elektryczną w kogeneracji. To właśnie ich dotyczy nowe Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 26 września 2007 r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectw pochodzenia z kogeneracji oraz szczegółowego zakresu obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia tych świadectw, uiszczenia opłaty zastępczej i obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji.

Zmiany w ustawie Prawo energetyczne, które weszły w życie 24 lutego

2007 roku, dostosowały polskie prawodawstwo do wymogów Dyrektywy 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii oraz zmieniające dyrektywę 92/94/EWG. Na przedsiębiorstwa energetyczne sprzedające energię elektryczną odbiorcom końcowym nałożono obowiązek przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia energii z wysokosprawnej kogeneracji lub poniesienia opłaty zastępczej w następującej wysokości: jednostkowe opłaty zastępcze oznaczone symbolami **Ozg** i **Ozk**, o których mowa w art. 9a ust. 8a ustawy – Prawo energetyczne, obowiązujące w 2008 r.:

Ozg = 117,00 [zł/MWh], tj. 97,74% średniej ceny sprzedaży energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym;

Ozk = 17,96 [zł/MWh], tj. 15% średniej ceny sprzedaży energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki ustalił jednostkowe opłaty zastępcze oznaczone symbolami **Ozg** i **Ozk** na podstawie średniej ceny sprzedaży energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym, o której mowa w art. 23 ust. 2 pkt 18 lit. b, z roku poprzedzającego rok ustalenia jednostkowych opłat zastępczych, biorąc pod uwagę:

1) ilość energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji;

- 2) różnicę pomiędzy kosztami wytwarzania energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji a cenami sprzedaży energii elektrycznej na rynku konkurencyjnym;
- 3) poziom cen energii elektrycznej dla odbiorców końcowych.

Producenci energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji, chcąc otrzymać świadectwo pochodzenia, składają do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki za pośrednictwem operatora systemu elektroenergetycznego odpowiedni wniosek w terminie do 14 dnia następnego miesiąca po zakończeniu okresu wytworzenia objętego tym wnioskiem. Ponadto do dnia 15 lutego każdego roku przedsiębiorstwo energetyczne przedkłada do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdanie dotyczące jednostki kogeneracji za ubiegły rok w oparciu o rzeczywiste dane.

Wraz ze sprawozdaniem należy przedstawić opinię akredytowanej jednostki – wykaz jednostek został umieszczony na stronie Urzędu Regulacji Energetyki, sporządzoną na podstawie badania w przedsiębiorstwie, która stwierdzi prawidłowość danych zawartych w sprawozdaniu oraz zasadność składania wniosku o wydanie świadectw pochodzenia z kogeneracji dla energii elektrycznej wytworzonej w poprzednim roku kalendarzowym.

Obowiązkiem przedsiębiorstw energetycznych jest:

- Posiadanie koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w kogeneracji, a w przypadku jej braku złożenie wniosku o jej udzielenie w terminie do trzech miesięcy od wejścia w życie ustawy Prawo energetyczne.

Uzyskania koncesji nie wymaga wytwarzania energii elektrycznej w źródłach o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nieprzekraczającej 50 MW niezaliczanych do

odnawialnych źródeł energii lub do źródeł wytwarzających energię elektryczną w kogeneracji, wytwarzania ciepła w źródłach o łącznej mocy zainstalowanej cieplnej nieprzekraczającej 5 MW.

- Uzyskanie i przedstawienie do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium RP – potwierdzenie wytworzenia energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji albo:

- Uiszczenie opłaty zastępczej.

Podmioty wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej w kogeneracji, która na podstawie przepisów dotychczasowych nie wymagała uzyskania koncesji, i zamierzające wystąpić z wnioskiem o wydanie świadectw na dotychczasowych zasadach do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy przez Prezesa URE, pod warunkiem złożenia wniosku o udzielenie koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej w kogeneracji, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

- Sporządzenie wniosku wraz z załącznikami (zgodnie ze wzorem opublikowanym w piśmie Prezesa URE z dnia 30 listopada br.) o wydanie świadectw pochodzenia z kogeneracji na podstawie danych obejmujących jeden lub więcej następujących po sobie pełnych miesięcy jednego roku kalendarzowego oraz planowanej średniorocznej sprawności przemiany energii chemicznej paliwa w energię elektryczną lub mechaniczną i ciepło użytkowe w kogeneracji.
- Przedłożenie wniosku operatorowi systemu elektroenergetycznego w terminie 14 dni następnego miesiąca od dnia zakończenia okresu wytworzenia energii elektrycznej objętej wnioskiem, do przekazania Prezesowi URE.

- Przedłożenie Prezesowi URE do 15 lutego każdego roku sprawozdania za okres od 1 stycznia do 31 grudnia poprzedniego roku, określonego na podstawie rzeczywistej średniorocznej sprawności przemiany wraz ze schematem wyodrębnionego zespołu urządzeń wchodzących w skład jednostki kogeneracji.

Wymogiem ustawy jest też to, że wraz ze sprawozdaniem rocznym przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji przedkłada Prezesowi URE opinię akredytowanej jednostki, sporządzaną na podstawie badania przeprowadzonego w przedsiębiorstwie energetycznym dla danej jednostki kogeneracji, stwierdzającą prawidłowość danych zawartych w sprawozdaniu oraz zasadność składania wniosku o wydanie świadectw pochodzenia z kogeneracji dla energii elektrycznej wytworzonej w poprzednim roku kalendarzowym. Polskie Centrum Akredytacji przekazuje Prezesowi URE na jego wniosek wykaz akredytowanych jednostek, które zatrudniają osoby o odpowiednich kwalifikacjach technicznych z zakresu kogeneracji oraz zapewniają niezależność w przedstawianiu wyników badań, a także przekazuje informacje o jednostkach, którym udzielono akredytacji, ograniczono zakres akredytacji, zawieszono lub cofnięto akredytację.

Kara pieniężna

Karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia lub świadectwa pochodzenia z kogeneracji lub przedkłada Prezesowi URE wnioski o wydanie świadectwa pochodzenia lub świadectwa pochodzenia z kogeneracji zawierające dane lub informacje niezgodne ze stanem faktycznym. Potwierdzeniem wytworzenia ener-

gii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji jest świadectwo pochodzenia z kogeneracji. **Wydaje się je oddzielnie dla energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji w jednostce kogeneracji:**

1) opalanej paliwami gazowymi lub o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej źródła poniżej 1 MW;

2) innej niż wymieniona w pkt. 1.

Pierwsze świadectwa pochodzenia z kogeneracji mogą być wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w okresie jednego lub więcej następujących po sobie miesięcy kalendarzowych w 2007 r., pod warunkiem przedstawienia przez przedsiębior-

stwa energetyczne, wraz z wnioskiem o wydanie świadectw pochodzenia z kogeneracji opinii akredytowanej jednostki, potwierdzającej dane dotyczące możliwej do uzyskania ilości energii elektrycznej z wysokosprawnej kogeneracji w 2007 r. ■

Zbigniew Bienko

Porady prawne

Nowe stawki opłat produktowych

1 stycznia 2008 r. weszło w życie Rozporządzenie Ministra Środowiska dotyczące stawek opłat produktowych z dnia 18 grudnia 2007 r. Rozporządzenie to określa stawki opłat produktowych dla poszczególnych opakowań i produktów.

Opłata produktowa to opłata obliczana i wpłacana za opakowania w przypadku wprowadza-

nia na rynek krajowy produktów w opakowaniach, o których mowa w załączniku nr 1 do ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej (Dz.U. z 2007 r. Nr. 90, poz. 607), a także **opłata obliczana i wpłacana w przypadku wprowadzania na rynek krajowy produktów wymienionych w załącz-**

nikach nr 2 i 3 do ustawy, z wyłączeniem akumulatorów kwasowo-ołowiowych.

Poniżej w tabelach przedstawiono szczegółowe stawki opłat produktowych dla poszczególnych opakowań i produktów. Stawki opłat dla pozostałych produktów znajdują się w załączniku do rozporządzenia.

Tab. 1. Szczegółowe stawki opłat produktowych dla poszczególnych opakowań

Poz.	Symbol PKWiU	Rodzaje opakowań (jednostkowych, transportowych i zbiorczych)	Jednostkowa stawka w zł za 1 kg
1	bez względu na symbol PKWiU	opakowania z tworzyw sztucznych ¹⁾	2,73
2	bez względu na symbol PKWiU	opakowania z aluminium ¹⁾	1,37
3	bez względu na symbol PKWiU	opakowania ze stali, w tym z blachy stalowej ¹⁾	0,82
4	bez względu na symbol PKWiU	opakowania z papieru i tektury ¹⁾	0,65
5	bez względu na symbol PKWiU	opakowania ze szkła gospodarczego, poza ampułkami ¹⁾	0,26
6	bez względu na symbol PKWiU	opakowania z drewna ¹⁾	0,33

¹⁾ Nie dotyczy opakowań mających bezpośredni kontakt z produktami leczniczymi określonymi w przepisach ustawy z dnia 6 września 2001 r. - Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2004 r. Nr 53, poz. 533, z późn. zm.) oraz opakowań po środkach niebezpiecznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych (Dz. U. Nr 63, poz. 638, z późn. zm.).

Tab. 2. Szczegółowe stawki opłat produktowych dla poszczególnych produktów

Poz.	Symbol PKWiU	Rodzaj produktu	Jednostkowa stawka w zł za 1 sztukę
1	31.40.23	akumulatory nikielowo-kadmowe:	
		– małogabarytowe (wraz z pakietami ¹⁾):	
		o masie do 50 g	0,53
		o masie 51-150 g	1,58
		o masie 151-750 g	6,35
		o masie 751-2000 g	21,16
		– wielkogabarytowe o masie powyżej 2000 g ²⁾	27,51

Tab. 2. Szczegółowe stawki opłat produktowych dla poszczególnych produktów (cd.)

Poz.	Symbol PKWiU	Rodzaj produktu	Jednostkowa stawka w zł za 1 sztukę
2	31.40.23	akumulatory niklowo-żelazowe oraz inne akumulatory elektryczne:	
		– małogabarytowe (wraz z pakietami ¹⁾):	
		guzikowe	0,04
		o masie do 50 g	0,13 ^{3),5)} 0,33 ⁴⁾
		o masie 51-150 g	0,55 ^{3),5)} 1,55 ⁴⁾
		o masie 151-250 g	1,10 ^{3),5)} 3,10 ⁴⁾
		o masie 251-2000 g	2,10 ³⁾ 3,26 ⁴⁾
		– wielkogabarytowe o masie powyżej 2000 g ²⁾	27,51
3	31.40.1, z wyłączeniem 31.40.12	ogniwa i baterie galwaniczne oraz ich części z wyłączeniem części ogniw i baterii galwanicznych	
		– guzikowe	0,04
		– baterie pierwotne i pozostałe baterie wtórne:	0,13 ^{3),5)} 0,33 ⁴⁾
		o masie do 50 g	0,55 ^{3),5)} 1,55 ⁴⁾
		o masie 151-250 g	1,10 ^{3),5)} 3,10 ⁴⁾
		o masie 251-2000 g	2,10 ^{3),5)} 3,26 ⁴⁾
¹⁾ Dla pakietów jest to suma wysokości stawek opłat produktowych ogniw pojedynczych (akumulatorów małogabarytowych). ²⁾ Dla akumulatorów wielkogabarytowych zbudowanych z wielokrotności ogniw pojedynczych jest to suma wysokości stawek opłat produktowych poszczególnych ogniw pojedynczych (akumulatorów wielkogabarytowych lub wielko- i małogabarytowych). ³⁾ Niklowo-wodorkowe. ⁴⁾ Litowe, litowo-jonowe. ⁵⁾ Cynkowo-węglowe, alkaliczne, cynkowo-powietrzne.			

Podstawa prawna:

1) Rozporządzenie Ministra Środowiska dotyczące stawek opłat produktowych z dnia 18 grudnia 2008 r. określa stawki opłat produktowych dla poszczegól-

nych opakowań i produktów (Dz.U. z 2007 r. Nr. 247 poz. 1840).

2) Ustawa z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami

oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej (Dz.U. z 2007 r. Nr. 90, poz. 607). ■

Redakcja

Porady prawne**Wspólnotowy i Krajowy system handlu uprawnieniami do emisji**

System zbywalnych uprawnień do emisji ma na celu obniżenie kosztów osiągnięcia założonych celów ekologicznych. Istotą systemu są zbywalne uprawnienia do emisji. Uprawniają one prowadzącego instalację do wprowadzenia substancji zanieczyszcz-

ającej do powietrza w określonym okresie.

System handlu uprawnieniami w Polsce składa się z dwóch podsystemów:

1) wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji;

2) krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji.

Wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji jest system, którym są objęte gazy cieplarniane, ustanowiony w ramach Wspólnoty Europejskiej (art. 3 pkt 16). Celem

wspólnotowego systemu jest ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, czyli dwutlenku węgla (CO₂), metanu (CH₄), podtlenku azotu (N₂O), fluoropochodnych węglowodorów (HFCs), perfluoropochodnych związku węgla (PFCs), sześćofluorku siarki (SF₆). W okresie rozliczeniowym 2005–2007 cel ten jest ograniczony i obejmuje tylko redukcję dwutlenku węgla (CO₂).

Wspólnotowość tego systemu wyraża się przede wszystkim przez:

- 1) ustalenie krajowego planu uprawnień dla wspólnotowego systemu;
- 2) możliwość handlu uprawnieniami w ramach Wspólnoty Europejskiej.

Krajowy plan rozdziału uprawnień dla wspólnotowego systemu jest przedkładany Komisji Europejskiej oraz państwom członkowskim Unii Europejskiej. Krajowy plan rozdziału uprawnień dla wspólnotowego systemu przyjmowany jest przez Radę Ministrów, po akceptacji ze strony Komisji Europejskiej. Istotą wspólnotowego systemu jest zaś to, że uprawnienia do emisji mogą być przedmiotem obrotu (transakcji kopna-sprzedaży) między podmiotami prawnymi z terenu Wspólnoty

Europejskiej oraz podmiotami prawnymi z państw uprawnionych, które ratyfikowały Protokół z Kioto. Uprawnienie w ramach wspólnotowego systemu jest więc aktywem o wymiernej wartości rynkowej i może być przedmiotem obrotu w Unii Europejskiej i państwach stronach Protokołu z Kioto.

Krajowym systemem handlu uprawnieniami do emisji jest system, którym objęte są substancje inne niż gazy cieplarniane, ustanowiony w Rzeczypospolitej Polskiej w celu ograniczenia emisji tych substancji. Krajowym systemem objęte są:

- 1) dwutlenek siarki (SO₂);
- 2) tlenki azotu (NO_x);
- 3) pyły.

Krajowy plan rozdziału uprawnień dla krajowego systemu przyjmowany jest bez współdziałania ze strony Komisji Europejskiej i państw członkowskich Unii Europejskiej. Krajowy plan rozdziału uprawnień dla krajowego systemu przyjmuje w drodze rozporządzenia Rada Ministrów. Istotą krajowego systemu handlu uprawnieniami do emisji sprowadza się do tego, że transakcje kupna-sprzedaży uprawnień do emisji mogą być zawierane wyłącznie między prowadzącymi instalacje,

którym przyznano uprawnienia do emisji. Jest to więc rynek ograniczony geograficznie tylko do terytorium Polski (bo chodzi o tych prowadzących instalacje, którym przyznano uprawnienia do emisji w rozumieniu prawa polskiego), jak i podmiotowo (nie każda osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna mająca zdolność prawną może nabywać i sprzedawać uprawnienia, a tylko prowadzący instalację, którym przyznano uprawnienia do emisji). Instalacje objęte krajowym systemem handlu uprawnieniami do emisji określi minister właściwy do spraw środowiska w drodze rozporządzenia. Delegację ustawową do określenia takich instalacji zawiera art. 6 ustawy o handlu uprawnieniami, w odniesieniu całego systemu, tzn. zarówno do systemu wspólnotowego jak i krajowego. Jak dotąd minister środowiska określił, w drodze rozporządzenia wydanego na podstawie art. 6 ustawy, tylko rodzaje instalacji objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji na lata 2005–2007. Oznacza to, że obecnie brak jest określenia instalacji objętych systemem krajowym. Wynika z tego, że obecnie krajowy system jeszcze nie zaczął funkcjonować. ■

Redakcja

 Temat numeru

Opłaty za korzystanie ze środowiska w 2008 r.

Jedną z podstawowych zasad systemu ochrony środowiska jest ta, która mówi, że: „zanieczyszczający płaci”. Została ona wprost zapisana w art. 7 ustawy Prawo ochrony środowiska (POŚ), który stanowi, że „Kto powoduje zanieczyszczenie środowiska, ponosi koszty usunięcia skutków tego zanieczyszczenia”. POŚ obowiązek ponoszenia kosztów zanieczyszczenia nakłada na każdy podmiot będący ich sprawcą, bez wprowadzania w tym zakresie jakichkolwiek różnic. W związku z tym obo-

wiązek ten spoczywa zarówno na osobach fizycznych, jak i jednostkach organizacyjnych.

Oczywiście, aby zasada „zanieczyszczający płaci” była realizowana w praktyce, niezbędne są instrumenty prawne, mobilizujące do ich przestrzegania. W praktyce realizacji zasady „zanieczyszczający płaci” przede wszystkim służą instrumenty ekonomiczne, takie jak opłaty za korzystanie ze środowisk.

Charakter stawek w POŚ

Rozwiązania zawarte w POŚ mają charakter ramowy – art. 290 POŚ określa jedynie górne stawki opłat za korzystanie ze środowiska. Zgodnie z postanowieniami art. 217 Konstytucji RP nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów i przedmiotów opodatkowania oraz stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy.

Dlatego w art. 290 ust. 1 ustawy zostały określone górne jednostkowe stawki opłat za korzystanie ze środowiska, zróżnicowane w zależności od sposobu korzystania ze środowiska. W praktyce niemal co roku następuje nowelizacja art. 290 POŚ i zmieniane są górne stawki opłat. Również od 1 stycznia 2008 r. zaczynają obowiązywać nowe stawki.

Według art. 290 ust. 1 górne jednostkowe stawki opłat w 2008 r. wynoszą:

- 1) 273 zł za 1 kg gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza;
- 2) 175 zł za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi;
- 3) 20 zł za 1 dam³ wód chłodniczych;
- 4) 200 zł za umieszczenie 1 Mg odpadów na składowisku;
- 5) 3 zł za pobór 1 m³ wody podziemnej;
- 6) 1,50 zł za pobór 1 m³ wody powierzchniowej;
- 7) 3 zł za 1 m² powierzchni na jeden rok – pochodzące z powierzchni zanieczyszczonych o trwałej nawierzchni, w szczególności z miast, portów, lotnisk, terenów przemysłowych, handlowych, usługowych i składowych, baz transportowych oraz dróg i parkingów;
- 8) 20 zł za każde rozpoczęte 100 kg przyrostu masy ryb innych niż łososiate lub innych organizmów wodnych w ciągu cyklu produkcyjnego w obiektach chowu lub hodowli tych ryb lub tych organizmów, o ile produkcja tych ryb lub organizmów, rozumiana jako średnioroczny przyrost masy tych ryb albo tych organizmów w poszczególnych latach cyklu produkcyjnego, przekracza 1500 kg z 1 ha powierzchni użytkowej stawów rybnych tego obiektu w jednym roku danego cyklu.

Stawki opłat wymienione w art. 290 ust. 1 mają charakter maksymalny

i w związku z tym nie mają one charakteru bezpośrednio obowiązującego – konkretne stawki są ustalane w rozporządzeniach Rady Ministrów.

Zmiany coroczne stawek

Stawki opłat ustalone w art. 290 ust. 1 POŚ za rok poprzedni podlegają z dniem 1 stycznia każdego roku podwyższeniu w stopniu odpowiadającym średniorocznemu wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem ogłaszanemu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”. Minister właściwy do spraw środowiska, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” wysokość stawek opłat na rok następny, uwzględniając dotychczasowe zmiany wysokości stawek. Stawki opłat za korzystanie ze środowiska są ustalone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie opłat za korzystanie ze środowiska (Dz.U. Nr 260, poz. 2176).

Od 1 stycznia 2008 r. rozporządzenie to obowiązuje w wersji znowelizowanej na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z 6 czerwca 2007 r. *zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za korzystanie ze środowiska* (Dz.U. z 2007 r. nr 106, poz. 723). Konkretnie stawki poszczególnych opłat są określone w załącznikach do tego rozporządzenia. Załączniki te są zmieniane każdego roku w drodze obwieszczenia ministra do spraw środowiska, które jest publikowane w „Monitorze Polskim”. Stawki opłat za korzystanie ze środowiska na 2008 r. zostały ustalone w Obwieszczeniu Ministra Środowiska z 20 września 2007 r. *w sprawie wysokości stawek opłat za korzystanie ze środowiska na rok 2008* (M.P. z 2007 r. Nr 68, poz. 754).

Załączniki do rozporządzenia – konkretne stawki roczne

Według obwieszczenia na 2008 r. do rozporządzenia dołączono następujące załączniki, określające wysokość stawek opłat na rok 2008:

ZAŁĄCZNIK Nr 1: Jednostkowe stawki opłat za gazy lub pyły wprowadzane do powietrza

Tabela A: Jednostkowe stawki opłat za gazy lub pyły wprowadzane do powietrza

Tabela B: Jednostkowe stawki opłat za gazy wprowadzane do powietrza powstające przy przeładunku benzyn silnikowych

Tabela C: Jednostkowe stawki opłat za gazy lub pyły wprowadzane do powietrza z kotłów o nominalnej mocy cieplnej do 5 MW opalanych węglem kamiennym, koksem, drewnem, olejem lub paliwem gazowym, dla których nie jest wymagane pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenie zintegrowane

Tabela D: Jednostkowe stawki opłat za gazy lub pyły wprowadzane do powietrza z procesów spalania paliw w silnikach spalinowych

Tabela E: Jednostkowe stawki opłat za gazy lub pyły wprowadzane do powietrza z chowu lub hodowli drobiu

ZAŁĄCZNIK Nr 2: Jednostkowe stawki opłat za umieszczenie odpadów na składowisku

Zasada samospłaty

Prawo ochrony środowiska przyjmuje regułę tzw. samospłaty. **Oznacza ona, że podmiot korzystający ze środowiska ustala we własnym zakresie wysokość należnej opłaty i wnosi ją na rachunek właściwego urzędu marszałkowskiego.**

Stawki za ścieki wprowadzane do wód lub ziemi

Jednostkowa stawka opłaty za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonych jako wskaźnik:

- 1) pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT5) – wynosi 3,45 zł;
- 2) chemicznego zapotrzebowania tlenu oznaczanego metodą dwuchromianową (ChZT-Cr) – wynosi 1,38 zł;
- 3) zawiesiny ogólnej – wynosi 0,42 zł;
- 4) sumy chlorków i siarczanów (Cl + SO₄) – wynosi 0,040 zł;
- 5) sumy chlorków i siarczanów (Cl + SO₄) dla obszaru działania Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gdańsku – wynosi 0,0115 zł.

Jednostkowa stawka opłaty za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi dla:

- 1) fenoli lotnych – wynosi 36,80 zł;
- 2) heksachlorocykloheksanu (HCH), tetrachlorometanu (czterochloru węgla – CCl₄), pentachlorofenolu (PCP), aldryny, diel-dryny, endryny, izodryny, heksachlorobenzenu (HCB), heksachlorobutadienu (HCBd), trichlorometanu (chloroformu – CHCl₃), 1,2-dichloroetanu (EDC), trichloroetyleny (TRI), tetrachloroetyleny (nadchloroetyleny – PER), trichlorobenzenu (TCB), rtęci, kadmu, cynku, miedzi, niklu, chromu, ołowiu, arsenu, wanadu i srebra – wynosi 100,64 zł.

Wyżej wymienioną jednostkową stawkę opłaty za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi mnoży się przez współczynniki różnicujące, zależne od rodzaju wprowadzanych ścieków.

Współczynniki różnicujące

Dla ścieków bytowych wprowadzanych do wód lub do ziemi, z wyłączeniem ścieków bytowych wchodzących w skład ścieków komunalnych, ścieków przemysłowych lub ścieków innych niż ścieki komunalne albo ścieki przemysłowe, **współczynniki różnicujące** wynoszą:

- 1) 0,3 – dla jednostkowej stawki opłaty za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonej jako wskaźnik pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT5), która wynosi 3,45 zł;
- 2) 0,4 – dla jednostkowej stawki opłaty za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonej jako wskaźnik chemicznego zapotrzebowania tlenu oznaczanego metodą dwuchromianową (ChZT-Cr), która wynosi 1,38 zł.

Dla ścieków komunalnych innych niż ścieki bytowe wprowadzanych do wód lub do ziemi urządzeniami służącymi do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych **współczynniki różnicujące** wynoszą:

- 1) 0,4 – dla jednostkowej stawki opłaty za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonej jako wskaźnik pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT5), która wynosi 3,45 zł;
- 2) 0,5 – dla jednostkowej stawki opłaty za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonej jako wskaźnik chemicznego zapotrzebowania tlenu oznaczanego metodą dwuchromianową (ChZT-Cr), która wynosi 1,38 zł.

Dla ścieków przemysłowych wprowadzanych do wód lub do ziemi z urządzeń innych niż urządzenia

służące do realizacji zadań własnych gminy w zakresie kanalizacji i oczyszczania ścieków komunalnych **współczynnik różnicujący** wynosi 1 – zarówno dla:

- a) jednostkowej stawki opłaty za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonej jako wskaźnik pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT5), która wynosi 3,45 zł, jak i dla
- b) jednostkowej stawki opłaty za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonej jako wskaźnik chemicznego zapotrzebowania tlenu oznaczanego metodą dwuchromianową (ChZT-Cr), która wynosi 1,38 zł;

Dla ścieków innych niż ścieki wymienione wyżej **współczynniki różnicujące** wynoszą:

- 1) 0,5 – dla jednostkowej stawki opłaty za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonej jako wskaźnik pięciodobowego biochemicznego zapotrzebowania tlenu (BZT5), która wynosi 3,45 zł;
- 2) 0,7 – dla jednostkowej stawki opłaty za 1 kg substancji wprowadzanych ze ściekami do wód lub do ziemi, wyrażonej jako wskaźnik chemicznego zapotrzebowania tlenu oznaczanego metodą dwuchromianową (ChZT-Cr), która wynosi 1,38 zł;

Przy wprowadzaniu przez podmiot do wód lub do ziemi mieszaniny ścieków powstałych w związku z prowadzoną przez ten podmiot działalnością handlową, przemysłową, składową, transportową lub usługową ze zmierzoną ilością ścieków pochodzących od innego podmiotu należy ustalić opłatę jako sumę opłat za poszczególne rodzaje ścieków, uwzględniając ich ilości i rodzaje oraz określone dla nich współczynniki różnicujące.

**Stawki za wody
chłodnicze**

Jednostkowa stawka opłaty za wprowadzanie do wód lub do ziemi 1 dm³ (1000 m³) wód chłodniczych wynosi:

- 1) 0,55 zł – jeżeli temperatura wprowadzanej wody jest wyższa niż +26°C, a nie przekracza +32°C;
- 2) 1,10 zł – jeżeli temperatura wprowadzanej wody jest wyższa niż +32°C, a nie przekracza +35°C;
- 3) 3,41 zł – jeżeli temperatura wprowadzanej wody jest wyższa niż +35°C.

Stawki za wody opadowe

Jednostkowa stawka opłaty za powierzchnie zanieczyszczone o trwałej nawierzchni, z których są wprowadzane do wód lub do ziemi wody opadowe lub roztopowe, ujęte w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacyjne, z wyjątkiem kanalizacji ogólnospławnej, **wynosi:**

- 1) 0,23 zł na jeden rok za 1 m² powierzchni terenów przemysłowych, składowych lub baz transportowych;
- 2) 0,057 zł na jeden rok za 1 m² powierzchni portów, o których mowa w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz.U. z 2001 r. Nr 5, poz. 43, ze zm.), portów morskich i lotnisk;
- 3) 0,046 zł na jeden rok za 1 m² powierzchni dróg i parkingów o nawierzchni szczelnej, w tym także położonych na terenach przemysłowych, składowych lub baz transportowych
- 4) 0,069 zł na jeden rok za 1 m² powierzchni parkingów o nawierzchni nieszczelnej, o liczbie miejsc parkingowych powyżej 500 samochodów, w tym także położonych na terenach przemysłowych, składowych lub baz transportowych
- 5) 0,034 zł na jeden rok za 1 m² powierzchni dróg i parkingów o nawierzchni szczelnej położonych w miastach o gęstości

zaludnienia przekraczającej 1300 osób/km², natomiast w miastach o gęstości zaludnienia nieprzekraczającej 1300 osób/km² oraz w miastach o gęstości zaludnienia przekraczającej 1300 osób/km², z wyłączeniem powierzchni dróg i parkingów o nawierzchni szczelnej, jednostkowe stawki opłaty za wody opadowe lub roztopowe, pochodzące z powierzchni zanieczyszczonych określa się w wysokości przewidzianej w pkt 1-4.

Stawki za pobór wody

Jeżeli pobrana woda zostanie wykorzystana do zaopatrzenia ludności w wodę przeznaczoną do spożycia lub na cele socjalno-bytowe, jednostkowa stawka opłaty za pobór 1 m³:

- 1) wody podziemnej – wynosi 0,055 zł;
- 2) wody powierzchniowej śródlądowej – wynosi 0,033 zł.

Jeżeli pobrana woda podziemna zostanie przeznaczona na potrzeby produkcji, w której woda wchodzi w skład albo bezpośredni kontakt z produktami żywnościowymi, farmaceutycznymi lub na cele konfekcjonowania, jednostkowa stawka opłaty za pobór 1 m³ tej wody wynosi 0,079 zł.

Współczynniki różnicujące

Wyżej wymienione jednostkowe stawki opłat za pobór wody mnoży się przez współczynniki różnicujące zależne od:

- 1) jakości ujmowanej wody określonej sposobem uzdatniania, które wykonuje podmiot korzystający ze środowiska dokonujący poboru wód podziemnych lub powierzchniowych śródlądowych w celu uzyskania jej potrzebnej jakości;
- 2) części obszaru kraju oraz dostępności zasobów wody.

W przypadku wody podziemnej współczynniki różnicujące wynoszą:

- 1) 2 – jeżeli woda nie podlega żadnym procesom uzdatniania lub woda podlega wyłącznie dezynfekcji lub demineralizacji albo innym procesom uzdatniania niż: odżelazianie, utlenianie, odmanganianie, usuwanie amoniaku, koagulacji, adsorpcji, usuwaniu azotanów lub metali ciężkich;
- 2) 1,25 – jeżeli woda podlega procesom odżelaziania lub utleniania;
- 3) 1 – jeżeli woda podlega procesom odmanganiania;
- 4) 0,5 – jeżeli woda podlega procesom usuwania amoniaku, koagulacji lub adsorpcji;
- 5) 0,3 – jeżeli woda podlega procesom usuwania azotanów lub metali ciężkich.

W przypadku wody powierzchniowej śródlądowej współczynniki różnicujące wynoszą:

- 1) 2,8:
 - a) jeżeli woda nie podlega żadnym procesom uzdatniania,
 - b) przy uzdatnianiu wody za pomocą cedzenia na kratkach lub sitach oraz usuwania z niej zawieszin bez stosowania chemicznych środków wspomagających,
 - c) przy stosowaniu innych procesów uzdatniania niewymienionych w lit. b oraz w pkt 2-4;
- 2) 2 – przy stosowaniu filtracji pośpiesznej lub ujmowaniu wody za pomocą urządzeń infiltracyjnych;
- 3) 1 – przy stosowaniu koagulacji, flokulacji lub filtracji powolnej albo przy stosowaniu odżelaziania lub odmanganiania wody z ujęć infiltracyjnych;
- 4) 0,6 – przy stosowaniu procesów membranowych, wymiany jonowej, sorpcji na węglu aktywnym, utleniania ozonem lub innymi utleniaczami.

Współczynniki różnicujące dla wód powierzchniowych śródlądowych dla części obszarów kraju, określonych jako obszary działania regionalnych zarządów gospodarki

wodnej, wynoszą:

- 1) 1 – w Gdańsku;
- 2) 1,2 – w Gliwicach;
- 3) 1,2 – w Krakowie;
- 4) 1,1 – w Poznaniu;
- 5) 1 – w Szczecinie;
- 6) w Warszawie:
 - a) 1,1 – na terenie województw: łódzkiego, małopolskiego,

- podkarpackiego, śląskiego i świętokrzyskiego,
- b) 1 – na pozostałym obszarze;
- 7) 1,2 – we Wrocławiu.

Podstawa prawna:

- 1) Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie opłat za korzystanie ze środowiska (Dz.U. Nr 260, poz. 2176).

- 2) Rozporządzenie Rady Ministrów z 6 czerwca 2007 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za korzystanie ze środowiska (Dz.U. z 2007 r. Nr 106, poz. 723).
- 3) Obwieszczenie Ministra Środowiska z 20 września 2007 r. w sprawie wysokości stawek opłat za korzystanie ze środowiska na rok 2008 (M.P. z 2007 r. Nr 68, poz. 754). ■

Michał Kuliński

Finanse

Rozliczanie emisji jednostkami poświadczonymi redukcji emisji

Do rozliczenia rocznej emisji gazów cieplarnianych objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji prowadzący może wykorzystać także jednostki poświadczonyj redukcji emisji, którymi są jednostki emisji zredukowanej lub emisji unikniętej gazów cieplarnianych otrzymanej w wyniku realizacji projektu mechanizmu czystego rozwoju, wyrażonej jako ekwiwalent.

Projektem mechanizmu czystego rozwoju (określenie zaczerpnięte z Protokołu z Kioto – ang. *Clean Development Mechanism, CDM*) jest działanie inwestycyjne realizowane przez państwo uprawnione (objęte Protokołem z Kioto) na terytorium państwa nieuprawnionego, które ma na celu redukcję lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych.

Od dnia 1 stycznia 2008 r. do rozliczenia rocznej emisji gazów cieplarnianych objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami do emisji prowadzący może wykorzystać także **jednostki redukcji emisji**, którymi są jednostki emisji zredukowanej lub emisji unikniętej gazów cieplarnianych otrzymane w wyniku realizacji projektu wspólnych wdrożeń, wyrażone jako ekwiwalent. **Projektem wspólnych wdrożeń** (określenie zaczerpnięte z Protokołu z Kioto – ang. *Joint Implementation, JI*) jest działanie inwestycyjne realizowane przez państwo uprawnione na terytorium innego państwa uprawnionego, które ma na celu redukcję lub uniknięcie emisji gazów cieplarnianych.

Do rozliczania rocznej emisji gazów cieplarnianych objętych wspólnotowym systemem handlu uprawnieniami

do emisji nie można wykorzystywać jednostek otrzymanych z realizacji działań inwestycyjnych polegających na budowie elektrowni jądrowych, w wyniku zmiany użytkowania ziemi i w wyniku zalesiania.

W celu wspólnego rozliczania uprawnień do emisji prowadzący instalacje jednego rodzaju mogą tworzyć grupy instalacji. Procedura utworzenia grupy instalacji wspólnie się rozliczających wygląda następująco. **Prowadzący instalacje przed wystąpieniem z wnioskiem o utworzenie grupy instalacji powołują zarządcę:**

- 1) na którego rzecz będą przenieszone uprawnienia do emisji z instalacji wchodzących w skład grupy instalacji;
- 2) który będzie odpowiedzialny za rozliczanie uprawnień do emisji. ■

Redakcja

Finanse

Kary pieniężne za zanieczyszczanie powietrza

Podstawę wymierzenia kary pieniężnej za zanieczyszczanie powietrza stanowi przekroczenie określonych w pozwoleniu zintegrowanym albo pozwoleniu na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza – ilości lub rodzaju gazów lub pyłów wprowadzonych do powietrza.

Przekroczenie polega więc zarówno na emisji większej niż dozwolona ilości gazu lub pyłu, jak i na emisji takiego gazu lub pyłu, które nie zostały uwzględnione w pozwoleniu.

Wysokość kary pieniężnej za zanieczyszczanie powietrza odniesiona została do stawek opłat. Zgodnie z art. 309 ust. 1 ustawy – Prawo

ochrony środowiska, kara ta wynosi dziesięciokrotność jednostkowej stawki opłaty za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Karę nalicza się za każdą substancję wprowadzoną do powietrza niezgodnie z warunkami pozwolenia. W przypadku stwierdzenia przekroczenia ilości lub rodzaju gazu lub pyłu jednocześnie dla źródła ich powsta-

wania, miejsca wprowadzania lub dla całej instalacji, wymierzenie kary następuje na podstawie pomiarów na tych stanowiskach pomiarowych, gdzie przekroczenie jest najwyższe.

Karę pieniężną wymierza, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor ochrony środowiska. Adresatem decyzji w sprawie kary jest podmiot, którego dotyczy pozwolenie. Podstawę decyzji stanowi stwierdzenie przez wojewódzkiego inspektora przekroczenia emisji lub naruszenia wymagań decyzji, z tym, że do stwierdzenia przekroczenia lub naruszenia inspektor może wykorzystać:

- 1) wyniki kontroli;
- 2) pomiary podmiotu korzystającego ze środowiska, obowiązującego do dokonania pomiarów.

Pomiary podmiotu mogą zostać wykorzystane przez inspektora do ustalenia kary tylko wówczas, gdy prowadzący instalację lub użytkownik urządzenia zapewniają wykonanie pomiarów wielkości emisji przez laboratoria posiadające certyfikat wdrożonego systemu jakości lub certyfikat akredytacji w rozumieniu ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności lub uprawnienia do badania właściwości fizykochemicznych, toksycz-

ności i ekotoksyczności substancji i preparatów nadane w trybie ustawy z dnia 11 stycznia 2001 r. o substancjach i preparatach chemicznych. Wojewódzki inspektor może nie uznać przedkładanych mu wyników pomiarów, jeśli pomiary te nasuwają zastrzeżenia, co ma miejsce zwłaszcza wtedy, gdy przyrządy nie spełniają wymagań prawnej kontroli metrologicznej lub nie przestrzegano zasad pobierania próbek i wyniki nie są miarodajne, bądź też w pracach laboratoryjnych nie spełniono odpowiednich wymagań.

W przypadku stwierdzenia przez inspektora przekroczenia na podstawie kontroli organ ten zobowiązany jest w terminie 21 dni powiadomić o tym fakcie podmiot korzystający ze środowiska oraz przekazać mu wyniki pomiarów.

Wymierzanie kary

Wymierzenie kary odbywa się dwuetapowo:

- 1) ustalenie wymiaru kary biegnącej, określającego godzinową stawkę kary w okresie przekroczenia emisji gazów lub pyłów – decyzja ta zawiera wielkość przekroczenia emisji w skali godziny, wymiar kary i termin

początku biegu kary (godzina zakończenia wykonywania pomiarów, pobrania próbek albo dokonania innych ustaleń stanowiących podstawę stwierdzenia przekroczenia lub naruszenia);

- 2) wymierzenie kary za okres, w którym trwało przekroczenie emisji (stwierdzenie ustania przekroczenia następuje z urzędu lub na wniosek podmiotu), z tym że w przypadku, gdy przekroczenie trwa 31 grudnia, kara zostaje wymierzona za okres do 31 grudnia (czyli kara do zapłaty).

Podstawę decyzji inspektora o wymierzeniu kary (kary do zapłaty) stanowi ostateczna decyzja inspektora ustalająca wymiar kary biegnącej.

Inspektor nie wszczyna jednak postępowania w sprawie wymierzenia kary, jeżeli jej przewidywana wysokość nie przekroczy 800 zł.

Podmiot, któremu wymierzono karę pieniężną, ma obowiązek jej zapłaty na rachunek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, który wydał decyzję w sprawie kary. Termin płatności kary wynosi 14 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stała się ostateczna. ■

Redakcja

Finanse

Kary pieniężne za naruszenie warunków korzystania ze środowiska w gospodarce wodno-ściekowej

Ustawa Prawo ochrony środowiska (jedn. tekst Dz.U. 2006 Nr 129, poz. 902, z późn. zm.: Dz.U. 2006 Nr 169, poz. 1199, Nr 170, poz. 1217) ustanawia administracyjne kary pieniężne ponoszone za przekroczenie lub naruszenie warunków korzystania ze środowiska ustalonych decyzjami dotyczącymi m.in: poboru wód i wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi.

Decyzję w sprawie wymierzania kary wydaje wojewódzki inspektor ochrony środowiska, na którego rachunek stosowny podmiot korzystający ze środowiska wnosi ustanowioną administracyjną karę pieniężną. Wpływy z tytułu kar stanowią przychody odpowiednich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej (art. 277, ust. 3 i ust. 4).

Administracyjne kary pieniężne (art. 298 ust. 1) wymierzone są za:

- 1) przekroczenie ilości, stanu lub składu ścieków określonych w pozwoleniu zintegrowanym lub w pozwoleniu wodnoprawnym,
- 2) przekroczenie ilości pobranej wody określonej w pozwoleniu zintegrowanym lub w pozwoleniu na pobór wody.

Ustawa określa górne jednostkowe stawki kar za:

- 1) 1 kg substancji, w wypadku przekroczenia

- a) dopuszczalnej ilości i składu ścieków, z wyjątkiem zawiesiny łatwo opadającej,
 - b) minimalnej procentowej redukcji stężeń substancji w ściekach,
 - c) dopuszczalnej masy substancji w odprowadzanych ściekach przypadającej na jednostkę masy wykorzystanego surowca, materiału, paliwa lub wytworzonego produktu;
- 2) 1 litr zawiesiny łatwo opadającej;
 - 3) 1 m³ ścieków, w przypadku przekroczenia dopuszczalnej temperatury, odczynu pH, poziomu sztucznych substancji promieniotwórczych lub dopuszczalnego stopnia rozcieńczenia ścieków eliminującego toksyczne oddziaływanie ścieków na ryby.

W ustawie określone są zasady wyliczania kar, które stanowią m.in., że za przekroczenie ilości pobranej wody jednostkowa stawka kar jest równa 10-krotnej jednostkowej stawce opłat za pobór wody (art. 309, pkt 2).

W 2008 roku obowiązuje w dalszym ciągu Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wysokości jednostkowych stawek kar za przekroczenia warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi (Dz.U. Nr 260, poz. 2177). **Ujęto w nim stawki kar za:**

- 1) przekroczenie dopuszczalnej ilości substancji w ściekach;
- 2) przekroczenie dopuszczalnej temperatury ścieków;
- 3) przekroczenie dopuszczalnego odczynu ścieków;
- 4) przekroczenie dopuszczalnej ilości substancji sztucznych lub

substancji promieniotwórczych w ściekach.

Obwieszczenie Ministra Środowiska w sprawie wysokości stawek kar za przekroczenie warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi oraz za przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu z dnia 20 września 2007 r. o tym samym tytule (M.P. Nr 68, poz. 754) ustala:

- 1) górne jednostkowe stawki kar za przekroczenie warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi;
- 2) jednostkowe stawki kar za przekroczenie warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi;
- 3) jednostkową stawkę kary za przekroczenie dopuszczalnej ilości zawiesiny łatwo opadającej, za jeden litr;
- 4) jednostkową stawkę kary za przekroczenie dopuszczalnego stopnia rozcieńczenia ścieków, eliminującego toksyczne oddziaływanie ścieków na ryby;
- 5) jednostkową stawkę kary za przekroczenie dopuszczalnej ilości sztucznych substancji promieniotwórczych w ściekach, za jeden m³,

Obowiązują one w roku 2008.

Górne i jednostkowe stawki kar za przekroczenie dopuszczalnych substancji w ściekach są ustalone w zł za 1 kg substancji wyrażonych bezpośrednio lub za pomocą wskaźnika (kg O₂ BZT₅, kg O₂ ChZT). Lista stawek obejmuje 76 substancji i wskaźników. Stawki kar są zróżnicowane w zależności od szkodliwości substancji zawartych w ściekach dla środowiska wodnego.

Sposób ustalania kary

Rozporządzenie Rady Ministrów określa następująco sposób ustalania kary za przekroczenie dopuszczalnych ilości substancji w ściekach, w wypadku gdy przekroczenie to dotyczy więcej niż jednej substancji:

- 1) jeżeli przekroczenie dopuszczalnych ilości substancji w ściekach, w tym substancji wyrażonych jako wskaźnik, dotyczy więcej niż jednej substancji, do ustalenia kary przyjmuje się wszystkie substancje, których dopuszczalna wartość została przekroczona;
- 2) jeżeli przekroczenie dopuszczalnych ilości substancji, w tym substancji wyrażonych jako wskaźnik, dotyczy więcej niż jednej substancji wymienionych w liczbie porządkowej 60–76 załącznika, to karę ustala się, przyjmując ilość tej substancji, której przekroczenie pociąga za sobą najwyższą karę;
- 3) jeżeli przekroczenie dotyczy więcej niż jednego warunku pozwolenia wodnoprawnego albo pozwolenia zintegrowanego, ustala się karę za naruszenie każdego z warunków;
- 4) jeżeli liczba próbek niespełniających wymagań określonych w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym jest większa od dopuszczalnej, karę ustala się, dokonując obliczenia substancji, w tym substancji wyrażonej jako wskaźnik, wprowadzonej do wód lub do ziemi w okresie objętym oceną, z naruszeniem wymaganych warunków, zgodnie z określonym wzorem.

Masz pytanie do naszych ekspertów?
Chcesz uzyskać więcej informacji na wybrany temat?

Napisz do Redakcji!

e-mail: szewczyk@dashofer.pl

Podstawa prawna:

Ustawa Prawo ochrony środowiska (jedn. tekst Dz.U. 2006 Nr 129, poz. 902, z późn. zm.: Dz.U. 2006 Nr 169, poz. 1199, Nr 170,

poz. 1217); Obwieszczenie Ministra Środowiska w sprawie wysokości stawek kar za przekroczenie warunków wprowadzania ścieków do wód lub do ziemi oraz za przekroczenie dopuszczalnego poziomu

hałasu z dnia 20 września 2007 r. (M. P. Nr 68, poz. 754). ■

Redakcja**Pytania i odpowiedzi*****Jakie wymagania ochrony środowiska powinien spełniać nowo zbudowany lub zmodernizowany obiekt budowlany?***

Nowo zbudowany lub zmodernizowany obiekt budowlany, zespół obiektów lub instalacja nie mogą być oddane do użytkowania, jeżeli nie spełniają wymagań ochrony środowiska. Wymaganiami ochrony środowiska dla nowo zbudowanego lub zmodernizowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji są:

- 1) wykonanie wymaganych przepisami lub określonych w decyzjach administracyjnych środków technicznych chroniących środowisko;
- 2) zastosowanie odpowiednich rozwiązań technologicznych, wynikających z ustaw lub decyzji;

- 3) uzyskanie wymaganych decyzji określających zakres i warunki korzystania ze środowiska;
- 4) dotrzymanie, na etapie wymaganych prawem badań i sprawdzeń, wynikających z mocy prawa standardów emisyjnych oraz określonych w pozwoleniu warunków emisji.

Jeżeli w okresie 30 dni od zakończenia rozruchu nie są dotrzymane, wynikające z mocy prawa standardy emisyjne, albo określone w pozwoleniu warunki emisji, ustalone dla fazy po zakończeniu rozruchu to nowo zbudowany lub zmodernizowany obiekt budowlany, zespół obiektów lub instalacja

nie mogą być eksploatowane.

Na 30 dni przed terminem oddania do użytkowania nowo zbudowanego lub zmodernizowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji realizowanych jako przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, inwestor jest obowiązany poinformować wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o planowanym terminie: oddania do użytkowania nowo zbudowanego lub zmodernizowanego obiektu budowlanego, zespołu obiektów lub instalacji a także terminie zakończenia rozruchu instalacji, jeżeli jest on przewidywany.

Redakcja***Jakie są warianty włączenia systemu zarządzania środowiskowego do ogólnego systemu zarządzania?***

Firmy mogą wybrać różne warianty włączenia systemu zarządzania środowiskowego do ogólnego systemu zarządzania. Zależy jest to od wielu różnych czynników, takich jak: stosowanie znormalizowanych systemów zarządzania, wielkość firmy, rodzaj i złożoność prowadzonych procesów, kompetencje personelu, możliwość przeznaczenia czasu pracy na zadania wdrożeniowe. Zwykle można spotkać się z trzema wariantami postępowania:

- wprowadzanie systemu zarządzania środowiskowego w ramach wdrażania zintegrowanego systemu zarządzania jako jego część – zintegrowany system może obejmować dwa, trzy lub więcej znormalizowanych syste-

mów (SZJ, SZŚ, SZBHP i in.); ten wariant jest stosowany wówczas, gdy w firmie nie ma żadnego systemu wg uznanej normy,

- wprowadzanie systemu zarządzania środowiskowego w oparciu o już istniejący jeden z systemów – najczęściej na bazie systemu zarządzania jakością,
- wprowadzanie systemów zarządzania (w tym SZŚ) oddzielnie, a następnie ich stopniowe łączenie.

Na każdym etapie wdrażania, funkcjonowania i doskonalenia systemu zarządzania środowiskowego warto zdawać sobie sprawę z pewnych istotnych i nienaruszalnych priorytetów. Najczęściej głównym i zasadniczym celem wdrażania systemu

zarządzania środowiskowego jest uporządkowanie i udoskonalenie zarządzania w zakresie ochrony środowiska. Zgodnie z wzorcem SZŚ, jaki stanowi norma ISO 14001, należy w pierwszej kolejności ustalić, jakie zagadnienia (aspekty) środowiskowe są dla firmy istotne, potem zaplanować odpowiednio działania, związane z tymi zagadnieniami, a następnie prowadzić je w zaplanowany sposób. Jest to podstawowe zadanie dla każdego zespołu wdrażającego lub doskonalącego SZŚ. System ten musi być skierowany na specyficzne zagadnienia środowiskowe, nie może być tworzony i prowadzony w oderwaniu od spraw środowiskowych, których bezpośrednio dotyczy. Jego integracja z innymi częściami systemu

zarządzania w firmie powinna odbywać się zgodnie z najważniejszymi założeniami i podstawami SZŚ, do których bez wątpienia należy zasada, że **system zarządzania środowiskowego musi odpowiednio precyzyjnie regulować wszystkie ważne sprawy środowiskowe w firmie**. Wobec tego wszelkie zagadnienia i szczególnie integracyjne powinny być rozpatrywane z uwzględnieniem tego kontekstu. Tak np. w firmach z pozwoleniami zintegrowanymi w każdym niemal elemencie SZŚ powinny znaleźć odbicie wymagania i warunki tego pozwolenia. Integracja SZŚ z tymi pozwoleniami powinna być pełna i bezdyskusyjna.

Przy ustalaniu zasad włączania SZŚ do zintegrowanego systemu nie można zapominać, że integracja jest tylko środkiem do osiągnięcia celu, a nie celem samym w sobie. Zbyt szeroka lub pochopna integracja nie przyczyni się uzyskania spodziewanych efektów z wdrażania systemów, choć ilość procedur i instrukcji czy auditów może być mniejsza. Jednocześnie nie będą w odpowiedni sposób rozwiązane lub doskonalone podstawowe, specyficzne zagadnienia w dziedzinie jakości, ochrony środowiska czy bezpieczeństwa i higieny pracy. A właśnie **funkcjonowanie tych szczegółowych rozwiązań na możliwie wysokim poziomie prowadzi do znacznego zmniejszenia liczby powstających niezgodności i ułatwienia zarządzania oraz możliwości doskonalenie działań**.

Andrzej Ociepa

Wykaz zmian w prawie

Co nowego w prawie

Wejście w życie

1 stycznia 2008 r.

Wchodzi w życie Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 czerwca 2007 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za korzystanie ze środowiska (Dz.U. Nr 106, poz. 723).

1 stycznia 2008 r.

Wchodzi w życie Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 lipca 2007 r. w sprawie niezbędnego zakresu informacji objętych obowiązkiem zbierania i przetwarzania oraz sposobu prowadzenia centralnej i wojewódzkiej bazy danych dotyczącej wytwarzania i gospodarowania odpadami (Dz.U. Nr 133, poz. 930).

1 stycznia 2008 r.

Wchodzi w życie Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 października 2007 r. w sprawie stawek opłat eksploatacyjnych (Dz. U. Nr 211, poz. 1541).

Ważne terminy

Do 2008.01.31

Wniesienie opłaty za wprowadzanie ścieków do wód i do ziemi oraz odprowadzanie ścieków opadowych za II półrocze 2007.

Do 2008.01.31

Wniesienie opłaty za pobór wód powierzchniowych i podziemnych za II półrocze 2007.

Do 2008.01.31

Sprawozdanie o ilości, stanie i składzie ścieków wprowadzanych do wód i do ziemi oraz wielkości, rodzaju i sposobie zagospodarowania terenu, z którego odprowadzane są ścieki w postaci wód opadowych za II półrocze 2007.

Do 2008.01.31

Sprawozdanie o ilości i jakości pobranej wody powierzchniowej i podziemnej za II półrocze 2007.

Do 2008.01.31

Sprawozdanie o rodzajach i ilościach odpadów, o sposobach gospodarowania oraz instalacjach i urządzeniach służących do odzysku i unieszkodliwiania odpadów za II półrocze 2007.

Do 2008.01.31

Wniesienie opłaty za składowanie odpadów za II półrocze 2007.

Do 2008.01.31

Sprawozdanie o ilości i rodzaju gazów lub pyłów wprowadzanych do powietrza oraz dane, na podstawie których określono te wielkości za II półrocze 2007.

Do 2008.01.31

Wniesienie opłaty za gazy lub pyły wprowadzane do powietrza za II półrocze 2007.

Oplaty i fundusze w ochronie środowiska

WYDAWCA: Verlag Dashofer Sp. z o.o., ul. Senatorska 12, 00-082 Warszawa
tel.: (+48 22) 559 36 01 ~ 05, 559 36 54, faks: 829-27-00, 829-27-27

Redaktor odpowiedzialny: Agnieszka Szewczyk, szewczyk@dashofer.pl, www.dashofer.pl

Redakcja i korekta techniczna: Jolanta Stypułkowska. Skład: Dariusz Ziach. Druk: Semafic, Warszawa

Prenumerata: wersja drukowana: kwartalna 76 zł (+ koszt wysyłki), roczna 273,60 zł (10% taniej + koszt wysyłki).

wersja online: kwartalna 65 zł + 22% VAT, roczna 231,40 zł (10% taniej) + 22% VAT.

Wpłaty kierować na rachunek: Verlag Dashofer Sp. z o.o. Bank Handlowy S.A., nr 90-10301508-0000000800916003.

Redakcja odpowiada na łamach gazety na wybrane pytania Czytelników przesłane faksem lub pocztą.

© 2008 Dashöfer Holding Ltd & Wydawnictwo Verlag Dashofer. Wszystkie prawa zastrzeżone.

Przedruk w całości lub we fragmentach i rozpowszechnianie bez zgody wydawcy zabronione.

Ze względu na stałe zmiany w polskim prawie oraz niejednolite interpretacje przepisów

Wydawnictwo nie ponosi odpowiedzialności za zamieszczone informacje.